

Kötvény

Ez az úgynevezett "Könyvesház-kötvény", amely az első kulturális célú lakossági kötvény volt.

1972-ben belekerültem a könyvszakma sűrűjébe. A magyar könyvszakma propagandája, bibliográfiai munkáknak a kidolgozása, az Ünnepi Könyvhét megszervezése, mezőgazdasági könyvhét szervezése, külföldi magyar könyvkiállításokon való részvétel és szervezése volt a feladatom. 1978-ban a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének egyik tagvállalatánál, a Könyvértékesítő Vállalatnál súlyos krízis alakult ki. Engem kértek fel az igazgatói feladatok ellátására. A magyar könyvszakmának ez kulcsfontosságú vállalata volt, az volt a feladata, hogy begyűjtse, készletezze, raktározza és a könyvesboltokba szétszállítsa a magyar könyvszakma termését.

A könyvkiadás valóban prosperáló szakaszába lépett. Ebben az időben, az 1990-es évekre érte el a magyar könyvkiadás azt, hogy közel tízezer cím jelent Magyarországon, amivel a világranglista

élén állt a magyar könyvkiadás, és százmillióra ugrott föl a kiadott könyvek példányszáma.

Amikor a Könyvértékesítő Vállalathoz kerültem, kiderült, hogy a könyvszakma egész termése három földfelszíni és nyolcvanhét budapesti pinceraktárban helyezkedett el. Egyre megközelíthetlenebb helyeken, ahol embertelen erőfeszítéssel, háton meg hason vitték le a pincébe a könyveket a dolgozók. Kiderült, hogy ezen változtatni kell. Miközben rengeteg könyvet adtak ki, nem volt megoldva a könyvek raktározása. Az igazgatóság a Petőfi Sándor utcában volt, a többi részleg további tizenhárom helyen, a város különböző pontjain. Új raktárakat kellett keresni.

Találtunk a Váci úton egy helyet, ahol megvalósíthatónak láttuk az új központ fölépítését. A Szerszámgépipari Művek, amelynek birtokában volt a Váci út 19-ben levő telephely, ami a régi angyalföldi köszörűgépgyár helyén volt, el akarta adni ezt a helyet. Sikert a gyár vezérkarával megegyezni. A húszezer négyzetméteres telek iszonyatos állapotban volt. A gyártelep tulajdonjogát szerettük volna megszerezni. Egy apró problémánk volt, hogy nem volt pénzünk. Nekikezdünk gondolkodni, hogyan lehetne pénzt szerezni. A magyar könyvszakma olyan bázisát szerettük volna fölépíteni, ami az évezred fordulóján is megállja majd a helyét. Eladtuk a Petőfi Sándor utcát, eladtuk a Visegrádi utcát, a törökbálinti raktárt, úgyhogy sikerült haladékat kapnunk addig, míg föl nem épül az új központ. Az állami támogatás mellett jó alkut tudtunk kötni a szerszámgépgyárral. Szerencsénk volt, mert a Nemzeti Bank illetékeseinek megtetszett az ötletünk, és megnyertük hozzá a minisztérium vezetését is. Akkor tanultam bele a pénzügyekbe.

Kiadtunk egy kulturális célú lakossági kötvényt, amelynek mentora a Pénzügyminisztérium akkori osztályvezetője, Járai Zsigmond volt, aki nagyon segítőkészen állt a dologhoz. Könyvesház-kötvény volt a neve. Összesen három ilyen kötvény került kibocsátásra. Jó kamatozású kötvényt akartunk létrehozni, amit megvásárolnak az emberek. Akkor Magyarországon öt-hat százalékos volt a kamatszint, mi tíz-tizenegy százalékos kamatozású kötvényt adtunk ki, ami azt jelentette, hogy nagyon nagy erőfeszítéseket kellett tenni, hogy a kötvény kamatát és az államtörlesztést meg tudjuk oldani. A történelem a segítségemre sietett, mert elindult az inflációs folyamat, és a magyar kamatok fölmentek tizenöt-húsz százalékra, később a harminc százalékot is elérték, miközben mi tizenegy százalékkal fizettünk ki, tehát mondhatnám, hogy bagóért tudtuk visszavásárolni a kötvényeket. Ez az 1980-as évek vége volt.